

"...en dan schrijf ik tussen twee lachbuien door een stukje"

...en dan schrijf ik tussen twee lachbuien door een stukje over iemand of ik schilder een aardig stukje voor de vuist weg

Werkt polemiseren stimulerend?

Op wie?

Op U.

Neen. Ik word eerst geprikkeld en dan schrijf ik tussen twee lachbuien door een stukje over iemand of ik schilder een aardig stukje. Ten minste als ik dat de moeite waard vind. Polemiekt leidt me eigenlijk af van dingen die belangrijk zijn. Wel schrijf ik zo'n scherp stukje met heel veel plezier. U kunt het vergelijken met Rembrandt die in plaats van een doek, liever even het plafond wit schildert of zijn zoveelste wijf op christelijke wijze een goede beurt geeft en met de speciale vleeskwest afjakt in de hondjesstand. Kunt u zich dat voorstellen? Friezen kunnen- althans wat degeachte dames en heren collegae betreft- geen polemiekt voeren; daar zijn ze te bot en te dom voor. De hondjesstand kennen de seksjuweel los geslagen collegaatjes wel als vertegenwoordigers van het vullisbakkenras. Van uit de hooi berg en tussen de koeienvlaaien. Zitten we daar een beetje op te wachten? Welnee!

Als U in een polemiekt Uw eigen ongelijk inziet, bent U dan bereid dat publiekelijk toe te geven?

Maar natuurlijk! En sans rancune. Op volle toeren. Ruitertlijk ! Schrijlings er over heen zitten in dameslinterie en dan maar rossen. Paal dansen, hè. Op en neer bobben en dobberen. Hop, hop, hop er boven op ! Maximaal aan de paal en daarmee aan de haal met veel kabaal. Drooggeilen is niks gedaan en echte vrouwen houwen alleen van krijsketels, niet van De Stille Klaarkomers, die alleen met hun tanden knarsen als ze komen. Paalzitten dus !

Hébt U dat wel ooit gedaan? Paalzitten ?

Nee. Want het is mij nog nooit overkomen dat ik ongelijk had en in paalzitten ben ik ook niet echt gespecialiseerd, dat is een brug te ver! Diep wortelen is mij vreemd. Of ik verder nog ongelijk heb gehad? Misschien wel in kleinigheden. Maar ik weet geen pregnante voorbeelden. De stijl gereformeerde Drs. Hans Hemeltjertijk van die aanzicht kaarten uitgeverij uit Groningen is een paar keer bij mij komen klagen dat ik er zulke rigide standpunten op na houd (foei !) wat de beeldende kunst en de collegaatjes betreft en universitair docent drs. J. Corver, een nu al lang overleden Groninger Marxist die aan de RUG doceerde had ook zo zijn bezwaren, drs. Rotsvast (Leeuwarden) was vreselijk bang voor vuile handen als zij over mij zou schrijven. Onbenullige tiepes want wie niet voor mij is kan in de hoogste boom. De Schotse vrijgemaakt gereformeerde Dr. Vogelfluit van de VU kwam zijn belofte in 1985 niet na een artikel over mijn werk in het Stedelijk Museum journaal te schrijven. Niet dat het mij echt allemaal veel uitmaakt, maar het zijn allemaal van die etische, politiek correcte fijngristelijke academici in eigen ogen, alleen vind ik ze grote, schijterige hypokrietten en bibberende angsthazen. Geen enkel respect voor. Ik sta ophet standpunt: Afvegene en doortrekken!

Maar het is toch een gruwel als U de H.H. kunsthistorici de mogelijkheid onthoudt om inzicht te krijgen in het ontstaansproces van Uw werk?

Dat gaat ze ook eigenlijk niets aan! Je kunt er zelf toch ook nooit precies er achter komen hoe

een schilderij, tekening, foto, roman of een gedicht is ontstaan. De maker zelf weet dat vaak niet eens precies! Men kan best vier of vijf versies van een gedicht, een schilderij, een tekening of een foto naast elkaar afdrukken, maar wat be wijst dat dan nog? Er kunnen best andere versies zijn weggegooid. Nee, dat soort bezigheid vind ik allemaal zeer nutteloos. Ik wil het creatieve proces vooral niet mystificeren, want dan kom je in de sfeer van de nonsens van The Da Vinci Code.

Ongetwijfeld werken er al mensen aan Uw biografie.

Ik vrees van wel. Persoonlijk vind ik dat je pas een biografie moet schrijven ver na iemands AOW gerechtigde leeftijd als het nog net niet bij hem of haar gaat kieren en alles nog net te verifiëren valt bij tijdgenoten. Weliswaar komt er dan nog een hoop onzin in, maar dat gebeurt nu ook al! Kennissen van heel lang geleden daarvan duiken met bewonderenswaardige ijver alle mensen op die ooit bij mij in de straat hebben gewoond of in de klas gezeten; die menen zich dan van alles te herinneren, maar ik hoor maar sporadies iets positiefs. Vooral dat ik extreem verlegen was. Soms is het waar, soms is het niet waar. Veertig procent van wat er over mij verteld wordt is gelogen, aangedikt, opgeklopt of verzonnen. Vooral Friezen liegen er maar wat op los. Van biografen heb ik trouwens evenmin een hoge dunk.

© augustus 2017, fredvanderwal, BasicPublishing.nl